

5. søndag efter Trinitatis 2024: Peters bekendelse

Kære søstre og brødre i Kristus Jesus!

”Du er Kristus, den levende Guds Søn!” Inspireret af Helligånden svarer Peter på Jesu spørgsmål: ”Hvem siger I, at jeg er?” Dette er den helt grundlæggende trosbekendelse. Hvis vi ikke kan eller vil bekende at Jesus er Kristus, den levende Guds Søns, deler vi ikke den kristne tro.

I sit første brev er Johannes har han en tilsvarende bekendelse, og udtaler sig skarpt om bekendelsen som udtryk for den sande tro:

”Derpå kan I kende Guds ånd: enhver ånd, som bekender, at Jesus er Kristus, kommet i kød, er af Gud; men enhver ånd, som ikke bekender Jesus, er ikke af Gud, og det er Antikrists ånd, som I har hørt skal komme, og den er allerede nu i verden.” (1 Johs. 4,2-3).

Hvis bekendelsen er så afgørende, må vi prøve at forstå, hvad den indeholder.

Første del: Jesus er Kristus. Kristus er den græske oversættelse af det hebræiske *māshīah* & aramæisk *mēshīhā*/Messias, som betyder den salvede. Dermed henvises til kongerne, som blev salvet med olie som tegn på at de var iført Guds kraft. Det gamle Testamente er fuld af løfter og forventninger om en frelserkonge/befrierkonge, som er født i den legendariske kong Davids slægt. Lad mig blot citere fra Salme 72:

Gud, overdrag dine domme til kongen,
din retfærd til kongesønnen,
så han dømmer dit folk med retfærdighed
og dine hjælpeløse med retsindighed.
Bjergene skal bære fred for folket,
og højene retfærdighed.
Han skaffer folkets hjælpeløse ret,
han hjælper de fattige
og knuser undertrykkerne.
Han skal leve, så længe solen
og månen er til, slægt efter slægt.
Som regnen falder på nyslåede enge,
som regndråber væder jorden,
skal retfærdighed blomstre i hans dage
og freden være stor, til månen forgår.

Han skal herske fra hav til hav
og fra floden til jordens ender.

Og lidt senere i salmen:

Han redder den fattige, der råber om hjælp,
og den nødstedte, som ingen hjælper.
Han forbarmer sig over svage og fattige,
han redder de fattiges liv;
fra undertrykkelse og vold udfrier han dem,
deres blod er dyrebart i hans øjne.

Når disse løfter eller bønner opfyldes, betyder det ifølge salmen, at Guds herlighed fylder hele jorden; dvs. så er Gud nær i verden på en sådan måde, at det erfarer, at Guds nærvær er til at tage og føle på, at Guds nærvær kan ses.

Som kristne bekender vi, at Jesus er denne messias. Derfor læser vi netop salme 72 som en profeti om Jesus; for salmen taler også om, at konger langvejsfra skal komme med gaver til ham, at de skal bringe ham guld fra Saba, og det ser vi opfyldt da de vise mænd bragte guld, røgelse og myrra til det nyfødte Jesus-barn.

Messias/Kristus henviser til Jesu gerning som Menneskesønnen, som et menneske født i Davids slægt og som et menneske der er helt og fuldt menneske som enhver af os. I sin menneskelighed opfylder Jesus løfterne om frelserkongen om end på en anderledes måde end samtiden forventede. F.eks. ville han ikke bruge magt og tvinge de romerske besættere ud af landet. Han ville heller ikke fremhæve sin egen nationalitet på bekostning af af andre og nægtede at behandle fjender som fjender: elsk jeres fjender og bed for dem, som forfølger jer.

Men han forkyndte: Guds rige er kommet nær; omvend jer derfor. Fordi han er Messias manifesteres Guds herlighed eller nærvær, hvor Jesus er. Guds herlighed fylder den jordiske virkelighed og de menneskelige relationer overalt, hvor Jesus møder mennesker. Mennesker, som følte sig uden for fællesskabet med Gud på grund af deres synd, modtog tilgivelse og genoprettelse af deres forhold til Gud. Mennesker, som var udstødt af samfundet eller på anden måde var marginaliserede, oplevede accept og at blive inkluderet i et nyt menneskeligt fællesskab. Syge og dæmoniserede blev helbredt.

Guds rige er nær, fordi messias/Kristus er der! Derfor også: Omvend jer! Riget, som skal komme, er helt nær; I erfarer dets virkelighed. Derfor lad Gudsriget sætte normen for jeres liv! Gudsriget som endnu skal komme i fuld styrke, manifesteres nu og virker ind i jeres liv; derfor må I leve i dets forvandlende kraft og blive Gudsriges-mennesker.

Jesus trænede disciplene til som menneskesønner og -døtre at træde med ind i hans messianske tjeneste. De skulle kaldes kristne, fordi han er Kristus, den med Helligånden salvede, og fordi de skulle salves med den samme hellige Ånd.

Forudsætningen for at alt dette kunne ske: at Jesus er messias og bringer Guds rige og at vi bliver medinddragede i Gudsrigets virkelighed, har med anden del af bekendelsen af gøre: Jesus er den levende Guds Søn, eller som Johannes siger det han er Ordet, som blev kød.

Vi kan ikke blive Gudsriges-mennesker uden at menneskeslægtens brud med Gud heles. Denne heling kan kun iværksættes af Gud selv. Derfor måtte Guds Søn, Guds skabende Ord, blive menneske. Og derfor kunne det kun blive en lidelseshistorie førend det bliver en livshistorie. Grundtvig udtrykker det så fint i salmen "Hil dig frelser", hvor han spørger Guds Søn: Hvad har dig hos Gud bedrøvet / og hvad elsked du hos støvet / at du ville alt opgive / for at holde os i live / os dig at meddele hel?

Guds frelsende og genoprettende gerning begynder med Guds medlidenhed – ikke kun medfølelse, men med-liden. Gud lider med menneskene og den jordiske skabning. Gud synes ikke bare, at det er synd for os, men engagerer sig helt og fuldt; og ved at blive menneske tager Guds Søn vores lidelse på sig og bliver en del af det menneskeliv, hvor vi kan tørste og sulte, hvor vi må flygte fra vores land og fra vores forfølgere, hvor vi bagtales, udsættes for justitsmord, tortureres, henrettes – hvor vi altså gør hinanden til ofre for vores egne ønsker og ambitioner og angst.

En messias, som lider, i stedet for at tage sig selv til rette, havde samtiden ikke forventet; heller ikke disciplene var forberedte på det. Derfor hører vi om Peters reaktion på Jesu forudsigelse af sin lidelse og død: "Sådan må det aldrig gå dig," og derfor høre vi Jesus sige, at Satan taler gennem Peter, og at Peter ikke vil, hvad Gud vil.

Men da Jesus er Guds Søn, er det Gud som er nærværende i menneskesønnens død, oplevelse af mennesker svigt og grusomhed, og i erfaringen af Gudsforladthed. Hele lidelseshistorien fra menneskevordelsen til døden på korset og gravlæggelsen er en

åbenbaring af Guds herlighed; det er Guds herlighed som fylder jorden, og lader Gudsriget bryde igennem som opstandelse fra de døde og nyt liv.

Men én ting mere underviser Jesus om. Dersom disciplene, dersom vi vil være gudsriges-mennesker, må vi følge Jesus – også selvom vi kan opleve afvisning, diskriminering, marginalisering, chikane, forfølgelse og død. Men vi er samtidig håbets ambassadører, for i håbet rækker vi ind i det Guds rige, som snart skal manifesteres i sin fulde kraft og virkelighed, men som allerede nu gør sig gældende i liv præget af det, som kommer, og Den som kommer.

Ole Skjerbæk Madsen